

Arrest

nr. 117 446 van 23 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 15 januari 2013 en tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies) van 17 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers op 3 maart 2009 een asielaanvraag indienen. Op 26 februari 2010 weigert het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. De verzoekers dienen tegen deze beslissing op 29 maart 2010 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert bij arrest nr. 46.561 van 20 juli 2010 de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 22 december 2009 dienen de verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in.

1.4. Op 29 april 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.5. Op 15 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 31 januari 2013 ter kennis gebracht wordt.

1.6. Op 17 januari 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13*quinquies*). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in haar verslag dd. 11.01.2013 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Zij komt dan ook tot de conclusie dat uit het medische dossier niet blijkt dat er sprake is van een actuele, directe bedreiging voor het leven van betrokkene. Er is geen sprake van een kritieke gezondheidstoestand. Het gaat in casu niet om ziekten zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kunnen geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: het aangehaalde blanco strafregister) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene B.I. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“Op 20 juli 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen .

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

De motieven van de derde bestreden beslissing luiden als volgt:

"Op 20 juli 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen .

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging en ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve werpt de Raad voorafgaandelijk een exceptie houdende de onontvankelijkheid van het beroep op in zoverre het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Er bestaat onvoldoende samenhang tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, zodat het beroep in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing. (RVV AV nr. 112.576)

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Verzoekers vragen in hun inleidend verzoekschrift om de beslissing van 15 januari 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt, te vernietigen evenals de bevelen om het grondgebied te verlaten -asielzoeker van 17 januari 2013 (bijlagen 13quinquies). Zij geven echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de asielprocedure maken immers aparte en onderscheiden procedures uit met eigen gevolgen.

De bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 17 januari 2013 (bijlagen 13*quinquies*) zijn vervolgbeslissingen van de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij hun asielaanvragen negatief werden beëindigd. Een en ander staat bovendien duidelijk te lezen in die bevelen zelf. Zo vormen artikel 75, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en niet artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, de wettelijke gronden waarop deze bevelen zijn gestoeld.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

*Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13*quinquies* betekend.(...)”*

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van de bestreden beslissing, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit (oud) artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Verzoekers betwisten geenszins dat hun asielaanvragen definitief werden beëindigd.

Deze bevelen zijn evenwel geen vervolgbeslissingen van de huidige bestreden beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet geweigerd wordt. Bovendien kan nog opgemerkt worden dat de bestreden beslissing inzake artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet op 15 januari 2013 genomen werd en op 31 januari 2013 voor kennisname werd ondertekend door eerste verzoeker, daar waar de bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen op 17 januari 2013. Het bestuur gaf verzoekers het bevel om het grondgebied te verlaten, evenwel precies om die redenen die vermeld staan in de motivering van de bevelen, met name: *“Op 20 juli 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen”*.

Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoekers zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Verzoekers betwisten niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en dat ze afzonderlijk werden betekend met vermelding van de beroepsmogelijkheid. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en de derde beslissing. Tevens moeten ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing andere feitelijke gegevens in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen worden opgelost. *In casu* werd met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen zich in tijd opvolgen en de uitkomst van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet mogelijks een gevolg kan hebben voor het verder bestaan van de tweede en derde bestreden beslissing, zonder dat het evenwel een

gevolg heeft voor de inhoud van de tweede en de derde bestreden beslissing, is *in casu* onvoldoende om de samenhang tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde beslissing te aanvaarden.

Het betoog van verzoekers doet geen afbreuk aan de voormelde vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlagen 13*quinquies*) en de beslissing van 15 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, welke tevens ook de belangrijkste of voornaamste beslissing is.

2.2. Niettegenstaande elementen in het administratief dossier erop wijzen dat de verzoekers op 17 oktober 2013 een asielaanvraag hebben ingediend in Duitsland, kunnen noch de verwerende partij noch de raadsman van de verzoekende partij uitsluitel geven of de verzoekende partij zich al dan niet (nog) in Duitsland bevindt. Bij gebrek aan concrete aanwijzingen, acht de Raad het aannemelijk dat de verzoekers zich nog in België bevinden en derhalve over een wettig belang beschikken aangaande onderhavig beroep.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht zoals bepaald door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, iuncto de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals geformuleerd in de Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen van 1991

*Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een weigeringsbeslissing omtrent de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen, conform artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, doch, daarnaast heeft de Dienst Vreemdelingenzaken ook een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Dat deze beslissingen evenwel strijdig zijn met artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.*

*Artikel 9*ter* §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:*

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. "

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel enkel geoordeeld heeft omtrent de ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van de betrokkene, zonder dat nagegaan werd of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst.

*Daarnaast dient benadrukt te worden dat door het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken het voorwerp van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet beperkt tot een actueel reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, of een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf beperkt de Dienst Vreemdelingenzaken het voorwerp van artikel 9*ter* op een zeer grote en onwettige wijze. (eigen onderlijning)*

*Dat dit uiteraard manifest strijdig is met artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.*

Dat verzoekster daarnaast uitdrukkelijk wenst te benadrukken dat zij haar ziekte geenszins kan behandelen in Kosovo.

Er dient gesteld dat zij onmogelijk een correcte medische behandeling kan genieten in haar land Van herkomst, en dit gezien haar Rom origine.

*De beslissing maakt dan ook een ernstige schending van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, zoals vervat in de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991, alsook van de zorgvuldigheidsplicht.*

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

*De bestreden beslissingen komen tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.
Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.
Dat het middel bijgevolg ernstig is."*

3.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Verzoekers stellen dat verzoekster geen behandeling kan genieten in het land van herkomst omdat zij een Roma-zigeuner is.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag ongegrond werd verklaard omdat de arts-adviseur oordeelde dat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoekers verblijven.

De arts-adviseur oordeelde dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers hun aanvraag niet geactualiseerd hebben sinds 2011 en dat de behandeling na maart 2011 ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige medische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand niet aangetoond wordt.

Uit het medisch dossier blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven bestaat, noch een actuele kritieke gezondheidstoestand.

In zoverre verzoekers kritiek uiten op het advies van de ambtenaar-geneesheer, verwijst de verwerende partij naar volgende rechtspraak:

"Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer" (arrest RVV, nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012) .

Op basis van de beschikbare gegevens kan de arts-adviseur slechts concluderen dat de actuele graad van ernst niet wordt aangetoond en dat de behandeling ervan nog noodzakelijk is.

Gedurende 1 jaar en 10 maanden hebben verzoekers geen bijkomende stukken voorgelegd waaruit zou blijken dat de ziekte nog bestaat en een bepaalde behandeling vereist.

"Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft." (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293).

Verzoekers stellen dat zij geen toegang hebben als Roma- zigeuners tot de behandeling in Kosovo.

Zij laten na om de nodige behandeling te vermelden alsook argumenten aan te brengen waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van hun etnische afkomst geen toegang krijgen tot de medische zorg in Kosovo.

De bestreden beslissing is zowel formeel als materieel gemotiveerd en steunt op een correcte feitenvinding.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Het middel is ongegrond."

3.3. Wat de ingeroepen schending van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”, dat luidde als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers bij hun in punt 1.3. vermelde aanvraag van 19 december 2009 twee medische stukken neerlegden, namelijk twee medische getuigschriften van 3 december 2009 en 7 december 2009, opgesteld door dr. P.F., huisarts. Het dossier werd geactualiseerd met een medisch getuigschrift van 1 maart 2011, opgesteld door dr. A.L., huisarts.

Uit het medisch advies van 11 januari 2013, waarnaar de bestreden beslissing verwijst en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de ingediende standaard medische getuigschriften van de tweede verzoekster in overweging genomen heeft.

Het medisch advies dat gericht is aan de tweede verzoekster luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.12.2009.

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- Medisch getuigschrift d.d. 03/12/2009, opgesteld door dr. P.F., huisarts.*
- Medisch getuigschrift d.d. 07/12/2009, eveneens opgesteld door dr. P.F.*
- Medisch getuigschrift d.d. 01/03/2011, opgesteld door dr. A.L., huisarts.*

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 01/03/2011.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat deze 42-jarige vrouw zich in maart 2011 met hypertensie, een broncho-obstructief syndroom (nicotine-abusus) en cephalgieën presenteerde.

In betrokkenes medicamenteuze behandeling zoals op 01/03/2011 noteren we Loortan (farmaceutische stof losartan: een sartaan), Lasix (farmaceutische stof furosemide: een diureticum), Clozan (farmaceutische stof clotiazepam: een benzodiazepine die gebruikt wordt als anxiolyticum (een geneesmiddel dat angst en onrust vermindert) en als hypnoticum (een slaapmiddel)), Paracetamol (farmaceutische stof paracetamol: een pijnstillend en koortswerend geneesmiddel) en Symbicort Turbohaler (farmaceutische stof formoterol + budesonide: een sympathicomimeticum + een corticosteroïd; via inhalatie). Dr. Lescornez attesteerde in het medisch getuigschrift van 01/03/2011 verder dat NMR sella tursica aangevraagd was, dat hospitalisatie in een Turnhouts ziekenhuis voorzien was op 20/03/2011 en dat follow-up nodig was.

We beschikken niet over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande een eventueel uitgevoerde cardiologische, pneumologische en/of neurologische evaluatie in dit verband (zoals bijvoorbeeld consultatieverslagen cardiologie, pneumologie en/of neurologie) en/of aangaande de geplande hospitalisatie (hospitalisatieverslag) en/of aangaande de resultaten van eventueel uitgevoerde diagnostische onderzoeken (zoals bijvoorbeeld 24-uurs bloeddrukmeting, echocardiografie, longfunctie, RX thorax, NMR sella tursica, ...), ter verdere uitwerking van de diagnosen, de graad van ernst en de noodzaak tot medische behandeling.

Ondanks het tijdsverloop van intussen 1 jaar en 10 maanden ontvingen we van de betrokkene ook geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen in dit verband en/of aangaande de verdere evolutie van de beschreven medische problematiek (hypertensie, broncho-obstructief syndroom en cephalgieën) en de verdere medische (eventueel cardiologische, pneumologische en/of neurologische) behandeling/opvolging na maart 2011 en/of ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige medische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit advies maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing.

3.6. De ambtenaar-geneesheer vermeldt in zijn advies van 11 januari 2013 dat uit het medisch getuigschrift van 1 maart 2011 blijkt dat de tweede verzoekster een medicamenteuze behandeling volgt, dat voor haar een hospitalisatie voorzien was in een Turnhouts ziekenhuis op 20 maart 2011 en dat follow-up nodig was. Dit wordt noch in het advies noch in de bestreden beslissing weerlegd.

De ambtenaar-geneesheer stelt verder echter niet over bijkomende medische getuigschriften of verslagen te beschikken "ter verdere uitwerking van de diagnosen, de graad van ernst en de noodzaak tot medische behandeling". Vervolgens vermeldt het advies: "Ondanks het tijdsverloop van intussen 1 jaar en 10 maanden ontvingen we van de betrokkene ook geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen in dit verband en/of aangaande de verdere evolutie van de beschreven medische problematiek (hypertensie, broncho-obstructief syndroom en cephalgieën) en de verdere medische (eventueel cardiologische, pneumologische en/of neurologische) behandeling/opvolging na maart 2011 en/of ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige medische aandoening

met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband."

3.7. Verzoekers zijn van oordeel dat de gemachtigde het voorwerp van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in strijd met dit artikel beperkt tot een actueel risico voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, waar artikel 9ter van de vreemdelingenwet nergens bepaalt dat dit risico actueel dient te zijn.

De Raad stelt vast dat het advies van 11 januari 2013 stelt dat: *"Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren."*

3.8. Te dezen blijkt dat verzoekers bij hun in punt 1.3. bedoelde aanvraag van 19 december 2009, onder meer twee medische getuigschriften overhandigden, opgesteld door dr. P.F. op 3 december 2009 en 7 december 2009. Nadien werd de aanvraag geactualiseerd middels een medisch getuigschrift opgesteld door dr. A.L. op 1 maart 2011. Op grond van dit stuk komt de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie dat de tweede verzoekster een medicamenteuze behandeling volgt, dat voor haar een hospitalisatie voorzien was in een Turnhouts ziekenhuis op 20 maart 2011 en dat follow-up nodig was.

Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat een aanvraag die dateert van 19 december 2009 geen recente medische informatie bevat indien ze gepaard gaat met een medische stukken die dateren van 3 december 2009 en 7 december 2009 en geactualiseerd werd op 1 maart 2011. De conclusie van de ambtenaar-geneesheer en het standpunt van de verwerende partij in haar nota waaruit blijkt dat het aan de verzoekers zou toekomen om actuele informatie betreffende de gezondheidstoestand van de tweede verzoekster mee te delen klemt, aangezien verzoekers niet weten wanneer hun aanvraag zal worden beoordeeld door de bevoegde instanties en zij nooit gevraagd werden recente informatie bij te brengen. Het standpunt van de verwerende partij komt erop neer dat indien medische attesten wijzen op ernstige aandoeningen, het enkele feit dat ze dateren van bijna twee jaar voor de beoordeling ervan, volstaat om ze af te wijzen. Dit klemt des te meer aangezien het tijdstip van beoordeling van de medische attesten volledig bepaald wordt door de verwerende partij en uit het betrokken medisch attest van 1 maart 2011 niet blijkt dat de aandoeningen van de tweede verzoekster tijdelijke aandoeningen waren of aandoeningen die slechts tijdelijke opvolging behoeven. Integendeel vermeldt dit attest dat follow-up nodig is. Daarenboven merkt de Raad op dat de aanvraag op 29 april 2010 ontvankelijk verklaard werd, maar dat de gemachtigde vervolgens twee jaar gewacht heeft alvorens op 11 januari 2013 een medisch advies te laten opstellen.

3.9. Het is dan ook kennelijk onredelijk om op basis van medische attesten van 3 december 2009 en 7 december 2009 die gevoegd werden bij een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van 19 december 2009, waarna de aanvraag geactualiseerd werd op 1 maart 2011, de ernst van de aandoeningen van de tweede verzoekster niet te betwisten noch te weerleggen doch desalniettemin deze aanvraag ongegrond te verklaren op grond van de loutere vaststelling dat verzoekers nagelaten hebben recente medische informatie aangaande de aandoeningen van de tweede verzoekster verstrekt te hebben, daar waar verwerende partij zelf het tijdstip van beoordeling van de medische attesten bepaalt en daar waar verzoekers nooit gevraagd werden recente informatie over te maken.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden.

3.10. Voorts wijst de Raad er op dat naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *"(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"*.

Deze laatste bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in.

De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961)

Uit de hierboven vermelde advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 januari 2013, waarvan kan worden aangenomen dat de gemachtigde het geheel onderschrijft aangezien hij ernaar verwijst in de bestreden beslissing, blijkt echter dat de ambtenaar-geneesheer de voorgelegde aandoeningen enkel heeft getoetst in het licht van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), met name de graad van ernst die door artikel 3 van het EVRM wordt vereist, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

De ambtenaar-geneesheer concludeert als volgt:

“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer nr 26565/05 N v United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.) Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel”

3.11. Uit dit medische advies blijkt dat het gebrek aan onderzoek naar een eventueel reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, eveneens wordt verantwoordt vanuit de *“hoge drempel”* van artikel 3 van het EVRM voorzien in de aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte - die *in casu* door de ambtenaar-geneesheer bepalend wordt geacht voor de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het hanteren van de *“hoge drempel”* van artikel 3 van het EVRM doet echter geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf. (RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en 225.633)

De Raad wijst er voorts op dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. (RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en 225.633)

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving, wat *in casu* blijkt uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. De gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer kunnen absoluut niet dienstig aan een duidelijke wetsbepaling een beperktere interpretatie geven op grond van hogere rechtsnormen. (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961)

De verzoekers wijzen er terecht op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet enkel kan worden toegepast wanneer de aandoening een reëel risico voor het leven van de betrokkene inhoudt, maar ook voor zijn fysieke integriteit of wanneer de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Het gaat inderdaad om verschillende hypothesen, waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de

basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM. (RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en 225.633)

Het vormt een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. (RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en 225.633)

3.12. De vastgestelde schendingen in punten 3.8 en 3.11 wettigen de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Het middel is in de aangeduide mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing ten aanzien van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 januari 2013 is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13^{quinquies}) van 17 januari 2013 worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES